

„A kitiltott Isten válasza”

Interjú Billy Graham leányával, Anne Graham-mel

Az Új Tömlőben megjelent 2007. április 20-án

Gyakran megkérdézik az emberek a vallások képviselőit: „Ha van Isten, miért engedi meg azt a sok szenvedést és bajt, amely sújtja világunkat, benne a sok ártatlan embert és gyermeket?”

Az alábbi interjú találó választ ad a kérdésre.

Az ismert amerikai lelkész, Billy Graham leányával, Anne Graham-mel készítettek interjút az egyik rádióműsorban, amelyben Jane Clayson riporternő megkérdézte őt az utóbbi idők borzalmas eseményeivel kapcsolatban:

„Hogyan engedhette meg Isten, hogy ilyenek történjenek?”

Anne nagyon mély éleslátásra valló választ adott.

Anne Graham válasza:

Úgy hiszem, Istent nagyon elszomorítja, ami velünk történik, ám évek óta azt mondjuk neki: menj ki az iskoláinkból, a kormányunkból, és távozz az életünkéből.

És Ő, amilyen gentleman, csendben visszahúzódott. Miképpen várhatjuk el Istentől, hogy áldását és védelmét adja, ha egyben arra szólítjuk fel, hogy hagyjon bennünket békén?

O Hare (akit meggyilkoltak, és testét nemrég találták meg) panaszkodott, hogy nem akar imádságot az iskoláinkban;

és mi azt mondtuk, rendben.

Valaki azt javasolta, jobb, ha nem olvassuk a Bibliát iskoláinkban: a Bibliát, amely azt mondja: ne ölj, ne lopj és szeresd felebarátodat, mint önmagadat;

és mi azt mondtuk, rendben.

Dr. Benjamin Spock azt mondta, ne fenekeljük el a gyermekeinket, ha rosszul viselkednek, mert a kis személyiségük megsérül, és lerombolhatjuk önbecsülésüket (Spock fia öngyilkos lett). Jóvá hagyjuk, egy szakember biztosan tudja miről beszél;

és azt mondtuk, rendben.

Aztán valaki azt mondta, hogy a tanárok és az osztályfőnökök jobb, ha nem fegyelmezik a gyermekeinket, amikor rendetlenül viselkednek. Az iskola vezetői azt az utasítást adták, hogy a tanárok inkább meg se érintsék a diákokat, nehogy ezzel rossz reklámot csináljunk az iskolának, mert semmiképpen sem akarjuk, hogy bepereljenek bennünket;

és mi azt mondtuk, rendben.

Aztán valaki azt mondta, hagyjuk, hogy diáklányaink abortuszt végezzenek ha akarnak, és nem kell, hogy ezt elmondják szüleiknek;

és mi azt mondtuk, rendben.

Aztán egy bölcs vezető azt mondta, mivel a fiúk fiúk, és úgyis meg fogják tenni, adjunk fiú diákjainknak annyi óvszert, amennyit akarnak, és nem kell, hogy erről szüleiknek beszéljenek;

és mi azt mondtuk, rendben.

Aztán valaki az általunk jelentős posztra megválasztottak közül azt mondta, hogy nem számít, hogy mit teszünk a magánéletben, ha elvégezzük a munkánkat. Újból egyetértve velük, azt mondtuk, nem számít, mit tesz valaki (beleértve az elnököt is) a magánéletben,

amíg van munkánk és a gazdaság jól működik. Aztán valaki még tovább lépett ebben az átokfutásban, és meztelen gyermekek képeit publikálta, majd tett még egy lépést, és ezeket elérhetővé tette az interneten - és mi azt mondtuk rendben - a szabad szólás joga ezt lehetővé teszi számukra.

A szórakoztatóipar azt mondta, csináljunk tv-műsorokat és mozifilmeket, amelyek az erőszakot, az erkölcstelenséget és a tiltott szexet reklámozzák. És készítsünk olyan zenefelvételt, amelyek bátorítanak a nemi erőszakra, a kábítószer-fogyasztásra, a gyilkosságra, az öngyilkosságra és a különböző sátáni témákat dolgozzák fel. És mi azt mondtuk, ez csak szórakozás, nincs is rossz hatása, és különben sem veszi senki komolyan, úgyhogy, csak hadd menjenek.

Most pedig feltesszük magunknak a kérdést: miért nincs a gyermekeinknek lelkiismerete, miért nem tudnak különbséget tenni jó és rossz között, és miért nem okoz nekik problémát, hogy megöljék az idegeneket, osztálytársaikat, saját magukat? Talán, ha elég hosszan és keményen gondolkodunk rajta, ki tudjuk találni.

Azt hiszem, elég sok köze van mindennek ahhoz a mondáshoz, hogy amit vet az ember, azt aratja.

”Kedves Isten!

Miért nem mentetted meg azt a kislányt, akit megöltek az osztályban?

Tisztelettel,

Egy érintett Tanuló”

”Kedves Érintett Tanuló!

Ki vagyok tiltva az iskolából.

Isten.”

Ismeretlen író hozzáfűzése:

Furcsa, milyen egyszerű az embereknek kivetni, kidobni Istent, zagyvaságnak, értelmetlenségnek tartani üzenetét, aztán csodálkoznak, miért megy a világ a pokolba.

Furcsa, mennyire elhisszük amit az újságok írnak, de megkérdőjelezzük, amit a Biblia mond.

Furcsa, hogyan mondhatja valaki: ”Hiszek egy Istenben”, miközben a Sátánt követi, aki egyébként szintén hisz Istenben!

Furcsa, hogy milyen gyorsan készek vagyunk az ítékezésre, és mennyire nem a megítélésre.

Furcsa, milyen gyorsan továbbküldjük a viccek ezreit és azok bozóttűzként terjednek a köztudatban, de ha az Úrról szóló üzenetekkel tesszük ezt, az emberek kétszer is meggondolják, mielőtt továbbítanak.

Furcsa, hogy az erkölcstelen, obszcén, durva és vulgáris dolgok szabadon áramlanak a világhálón, miközben az Istenről való nyilvános beszédet elnyomják az iskolákban és a

munkahelyeken.

Furcsa, hogyan lehet valaki Krisztusért lángoló vasárnap és láthatatlan keresztény a hétköznapiakban.

Furcsa, hogy jobban érdekel, mit mondanak rólam az emberek, mint az, hogy mit mond Isten felőlem!

Gondolkozol!?

Add tovább az üzenetet, ha úgy gondolod, hogy megéri! Ha nem, akkor szabadulj meg tőle, de akkor ne panaszkodj, hogy milyen rossz bőrben van ez a világ!

Anne Graham,

www.annegrahamlotz.com